

Wie de plank mislaat huilt met de pet op en af en toch weer op

AMVJ - S.V. Marken, zaterdag 23 maart 2024

Deze spreekwoordelijk door elkaar gehusselde kop moge symbool staan voor mijn ietwat verwarde geest tijdens een stormachtig middagje op het Loopveld. En dat kwam niet alleen door het af en toe onstuimige weer.

Misschien wel een klein beetje door het feit dat er behoorlijk was ingegrepen op het standaard zaterdagochtendpatroon van uw chroniqueur van de wonderde wereld van Bordeauxrood 1. Dat er zo'n beetje zo uit ziet.

Op tijd uit de veren, persoonlijke verzorging, medicijnen verorberen (sinds mijn geïmplanteerde stents dagelijkse kost), eerste koffie tanken, krantje lezen, puzzeltje oplossen (of niet), een uurtje in meditatief/spiritueel gesprek met een coach (jawel!); terug naar huis en dan samen met mijn lieve eega op wekelijkse processie naar de grootgrutter, de nootjeswinkel, en een Kruidvat; foitje voor de man met de daklozenkrant, vers bloemetje aanschaffen bij de betreffende kiosk, oud papier in de juiste ondergrondse container deponeren en weer op huis aan voor de rest van de krant, de tweede koffie en niet te vergeten het invoeren op de site van Wedstrijdzaken van de bond van de selectie van AMVJ1 voor die dag.

Bepaald niet opwindend allemaal, misschien een tikkie saai overkomend, ik geef het toe. Maar wel een vrij uitgebreid en degelijk gestandaardiseerd programma op de zaterdagochtend.

En dan is het meestal tijd voor de gang naar de thuishaven van de club. Waar nog een paar taakjes te doen zijn, zoals het opvangen van de referee, bestuurders van de tegenstander (als ze er zijn), de basisopstelling vernemen van de coach of de veranderingen daarin (zoals vandaag) en die doorklikken naar de ref.

Dat alles werd vandaag echter lichtelijk getorpedeerd omdat er voorafgaand aan de pot tegen het voor AMVJ altijd lastige Marken, niet voor de eerste keer deze week, toch weer “even” vergaderd moest worden. Nu met een enthousiaste heer, die “grootse plannen” meebracht, die de club geen windeieren zouden leggen in het komende seizoen. Interessant genoeg naar het leek, en mogelijk dat u daar meer van hoort in de komende maanden.

Maar het gevolg was wel dat ik aan de interne taakjes niet toekwam (scheids gedag zeggen en zo) en op een holletje doch foutloos de basisopstelling moest afwickelen. Het lukte net, maar daar was ook alles wel mee gezegd.

Toen ik hoorde dat de scheids van dienst, de jongeheer Ron van Dort, door de goede Steef puik was opgevangen en de hem toegewezen kleedruimte (zonder toilet) zonder morren had betrokken, was dat toch ook geen reden om scheidsrechtelijk gezien de verdere middag met enige zorg tegemoet te zien. En dat bleek achteraf ook geheel onnodig, want de scheids deed het zeer naar behoren.

En de begroeting met de altijd aanwezige goedlachse Markense op en top clubman, rad van fortuin draaier en de vanmiddag ook weer eens als grensrechter voor zijn team opererende Jan Peereboom, was weer uitbundig plezierig. Dus niks om je druk over te maken.

Maar toch voelde het niet echt goed toen ik naar mijn “business-seat”- een overjarige campingtafel aan de overkant van de dug-outs – drentelde.

Het zou best nog eens een lastig middagje kunnen worden. Want hoewel niet echt hoog op de ladder, is Marken in al die jaren altijd een lastig te bespelen tegenstander geweest. Maar misschien sloeg ik de plank wel helemaal mis.

Edoch, ook al waren er wel weer een paar afzeggingen, zelfs op het laatste moment, alleen al de revanchegedachte aan de achteraf toch wat schlemielige nederlaag van vorige week tegen Amstelveen zou ook met deze line-up tot positieve resultaten moeten leiden.

Dat leek er ook op toen AMVJ na een kwartiertje spelen een pingel kreeg. Die ging er niet in, maar verdween via de lat in de sloot.

De moed en kracht die de gasten uit dit cadeautje peurden was indrukwekkend. Die van de thuisploeg omgekeerd evenredig in de vorm van verlamme teleurstelling en dito spel.

Tot twee keer toe leidde balverlies tot twee Marker aanvallen die evenzovele doelpunten opleverden. Eentje vrijwel direct na de gemiste strafschop en de tweede

twee minuten daarna via een strakke en snoeiharde free-kick. Lichtzinnig balverlies op het middenveld en onverzorgde (rest)verdediging waren daar debet aan (0-2).

Voordat Bordeauxrood zich een beetje had hersteld had het al 0-3 kunnen staan, na alweer beschamend balverlies en dito verdedigen.

Het laatste kwartiertje tot de rust werd er zowaar een paar keer op het vijandelijke doel geschoten, maar de Markense keeper stond steeds pal. Rust dus 0-2.

Er zullen wel harde woorden zijn gesproken in Kumar' s kleedkamer, want in het voorbijgaan zag ik al drie spelers van het eerste uur onder de douche staan.

Nou was bij mij, hoe hard ik ook poogde te slaan, de plank al helemaal niet meer te raken, want het was bij wijze van spreken huilen met de pet op wat er door AMVJ in het eerste bedrijf werd gepresteerd. Huilen doe ik niet gauw meer en mijn pet had ik als onderlegger op de natte bank gelegd. Maar was “je-weet-wel met peren” ook wel een passende betiteling voor het eerste bedrijf geweest. Maar die zaken had ik niet bij de hand....

Toch bleef nog een sprankje hoop voor een betere tweede vijfenveertig minuten. Maar die ging na 5 minuten “kliederen” ook al weer de bietenberg op toen het alsnog 0-3 werd. Ik had de neiging mijn petje nu echt op het hoofd te zetten en een traantje weg te pinken. Natuurlijk had geen mens meer enige fiducia in enig Bordeauxrood resultaat, meende ik.

Maar niet voor de eerste keer sloeg ik vandaag die vermaledijde plank weer helemaal mis.

Want de wissels van Kumar bleken in ieder geval in strijd- en werklust rendement op te leveren. Het begon zelfs een beetje beter te draaien; er kwam allengs meer druk op het doel van Marken. Zo drukkend dat na een kwartier een eigen doelpunt van Marken de stand een wat dragelijker aanzien gaf (1-3).

En het huilen ging over en de pet ging af toen het binnen een luttel aantal minuten 3-3 stond. Doelpunt van Dion Reuvekamp en een nieuwe penalty, benut door Jeffrey Bok. Marken leek uitgepieerd door deze merkwaardige ervaring van AMVJ. Dat vrolijk doorging met het stichten van gevaar. Maar zonder succes, al werd een open kans wegens (te) vermeend buitenspel ontijdig afgefloten. (Nietwaar nog steeds beste vriend, Jan?)

Omdat de vermoeidheid ook bij de thuisploeg begon op te spelen en Marken met de lange haal weer nieuwe moed tapte, werd het een spannend slot. Ik durfde echt geen

plank meer mis te slaan, door AMVJ alsnog met drie punten de kleedkamer te laten opzoeken.

En dat was het enige verstandige voornemen van de dag, want in de allerlaatste minuut van de extra tijd werd het alsnog huilen met mijn pet weer op toen een makkelijk gegeven vrije trap niet goed verdedigd werd, waarna Marken alsnog de volle winst kon binnenhalen en opgewekt een biertje kon laten tappen (3-4).

Voor de thuisclub was het zuur, na de onwerkelijk opmerkelijke remonte na rust toch weer puntloos te moeten blijven. Maar als je zo'n belabberde eerste helft aflevert en te laat echt aan de slag gaat in de rest van de pot is het ook weer niet onlogisch dat een simpele ziel als ondergetekende toch iets heeft van "eigen schuld...dikke je-weet-wel".

Een ieder van de Bordeauxrode strijders te velde mag vinden dat dit laatste slaat als "je-weet-wel op Dirk".

Maar sla ik de plank nu weer mis als ik zeg dat een tweede plek uiteindelijk ook nog haalbaar moet zijn? We zullen het zien.

Dirk